Pregaria.cat

Entrada

El monestir

Pocs dies abans de marxar cap el monestir, la Mercé va sortir a prendre una copa, potser la darrera, amb qui durant més de dos anys havia estat el seu company sentimental. Estava molt emocionada i la seva imaginació havia donat moltes voltes sobre aquesta trobada, que tancava tota una època de la seva vida i n'obria una de nova plena d'incertesa i aventura.

La conversa va anar divagant per moltes coses. Ell no deixava de mirar-la amb aquell ulls negres i penetrants tan peculiars i a cops també tan tendres. En Joan recordava, mentre ella parlava, la tarda en la qual ell mateix li va dir que no podien tirar endavant amb la seva relació. Li deia amb un dolor immens, i també amb una lleialtat absoluta. Així li evitava haver de passar per un tràngol tan fort.

Quan feia una bona estona que parlaven es va anar centrant el tema crucial de la seva vocació religiosa. No responia a la seva voluntat. Mai havia pensat en una vida sense parella. Mai havia pensat en un monestir. Va ser una impressió molt forta, molt dura i trencadora la d'aquell dia. En uns instants es va adonar de que el Senyor li deia sense poder-ne dubtar: "aquest és el teu lloc". Durant més d'un any havia fet tot el possible per fugir-ne. Havia inventat mil excuses de tota mena, i fins havia portar una temporada una mica boja. "Què et passa?", li deia el Joan que la sentia estranya. "És pot saber de què vas darrerament?"

Després es va anar asserenant. Les llargues estones de pregària, l'anada al Camerun, les converses amb aquella monja gran del monestir, i la brillantor del seu rostre en alguns moments determinats van ser signes clars i evidents per part del Joan d'una vocació que no podia comprendre i que anava guanyant terreny en el cor de la noia que estimava.

Arriba el moment de la màxima confidència. Estaven junts mirant una aparador del carrer Còrsega. De fet no el miraven. Conversaven molt baix. Ella li deia: entre moltes coses et vull donar gràcies pel que em vas dir aquella tarda: "Mercè, t'estimo, ja ho saps, i precisament per això penso que hem de deixar-ho. Et veig massa agafada per dintre per una mena d'Amor que no em puc explicar. Fes el teu camí, jo faré el meu, ja me'n sortiré.....". Sense aquesta empenta teva m'hagués costat molt de decidir-me.

Des de dintre de la botiga la dependenta contemplava com aquells dos joves s'abraçaven i cadascú marxava en direcció contrària sense mirar enrera. El que no sabia era que ella marxava cap el monestir i ell cap a una vida diferent sense ella..... tan lluny, i tan a prop.

Per a aprofundir :

Mateu 9,9.

Mateu 8, 18-22.